

imod Rekvirentens Ret, jfr. § 493, medens Arrest gaar ud paa at sikre en Fordringshaver imod Dispositioner af Skyldneren, der ikke behøve at stride mod Kreditors Ret, men kunde blive ham til Hinder i, naar han i sin Tid skrider til Eksekution, at finde Midler, der kunne tjene til hans Fyldestgørelse. Har Retsmidlet den sidstnævnte Karakter, maa det komme ind under de særegne Regler for Arrest, selv om det kun fremtræder som rettet imod en enkelt bestemt Disposition over Tingen, og uanset at Sprogbrugen, der paa dette Omraade følger Retsmidlets ydre Fremtrædelsesmaade, ikke betegner det som Arrest, men som Forbud. Et Forbud imod en Fordrings Udbetaling vil saaledes efter Omstændighederne kunne fremtræde enten som Arrest, jfr. § 500, naar det gaar ud paa at sikre Rekvirenten Fyldestgørelse for hans Krav ved Rekviriti Udelukkelse fra at disponere over en denne tilkommende Fordring (jfr. Oktroi for Nationalbanken 4de Juli 1818 § 44, hvis Bestemmelse kun medfører, at Arresten maa iværksættes under Form af Forbud), eller som et egentligt Forbud, naar det sigter til at afværge retskrænkende Dispositioner over en Obligation, der er kommen i urette Hænder eller af anden Grund kan befrygtes at ville blive misbrugt, jfr. Forordningen 21de Juni 1844 § 3.

Syvende Afsnit.

Skifte af Dødsbo, Fællesbo m. v. samt Konkurs.

De Dele af den tidligere Kommissions Forslag til den borgerlige Retsplejes Omordning, som omfattede Konkurs og Dødsboskifte m. v., bleve i sin Tid udskilte fra det øvrige System til særskilt legislativ Behandling og derefter i alt væsentligt optagne i Konkursloven af 25de Marts 1872 og Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. af 30te November 1874. Der har derfor ej været Grund til at genoptage den Del af Retsplejen, som er Genstand for de nævnte Love, i sin Helhed til fornyet Overvejelse og Behandling. Dog er det umuligt ganske at forbigaa Konkurs og Skifte i det foreliggende Udkast med Tavshed, idet der, for saa vidt almindelige

Retstrætter frembyde sig til Afgørelse under disse Forretninger, nødvendigvis udkræves nogle ny Bestemmelser for at passe Konkurs- og Skiftelovens Regler ind i det Rettergangssystem, som ved Udkastet er bragt i Forslag. I nærværende Afsnit har man derfor nærmest kun tilsigtet at give de faa Bestemmelser, som udkræves for at knytte den bestaaende Ordning af Konkurs og Dødsboskifte til det ny System, medens der for øvrigt er henvist til den gældende Ret.

Uagtet de ny Bestemmelser ifølge Sagens Natur paa mange Punkter maa blive de samme for Konkurs og for Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v., har man dog for Overskuelighedens Skyld fundet det rettest at lade dem fremtræde i to Afdelinger, hvoraf den første omhandler Skifte af Dødsbo m. v., den anden Konkurs.

Fra det tidligere Forslags 9de Afsnit adskiller nærværende Afsnit sig nærmest kun derved, at Reglerne om Tvangsauktion over et Bos Ejendele ere optagne i et særskilt Kapitel (XLIV) og bragte i Overensstemmelse med Tvangsauktionslovens §§ 47 og 48, hvorhos enkelte Tilføjelser og redaktionelle Ændringer ere foretagne nærmest af Tydelighedshensyn, medens enkelte Bestemmelser ere udeladte som overflødige ved Siden af Udkastets øvrige Bestemmelser.

I øvrigt skal om disse Kapitler i Overensstemmelse med Motiverne til det tidligere Udkast følgende bemærkes:

Kapitel XLII.

Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v.

§§ 502—513.

I disse Paragrafer gives Bestemmelserne om de Former, hvorunder de paa Skiftet opstaaende Tvistigheder blive at afgøre, samt om Retsmidlerne mod Skifterettens Afgørelser. Hovedforandringen paa dette Omraade ligger i de ny Regler, Udkastet indeholder med Hensyn til Udstrækningen af Skifterettens dømmende Myndighed. Som bekendt har Skifteretten efter den bestaaende Lovgivning ikke blot Afgørelsen af det Spørgsmaal, om Boet skal tages under offentlig Skiftebehandling eller straks overlades til privat Arvedeling eller i alt Fald paa et senere Tidspunkt udleveres til Arvingerne, saavel som af alle